

Sygn. akt II.Ka.79/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 maja 2013 r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Zielińska - spr.
Sędziowie:	SO Ryszard Filipow SR Tomasz Szeligowski (del. do SO)
Protokolant:	sekr. sąd. Elżbieta Puza

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Marcina Milewskiego

po rozpoznaniu w dniu 16 maja 2013r.

sprawy **P. K.**

oskarżonego z art.289§1 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez oskarżonego oraz jego obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Elku

z dnia 07/01/2013 r. sygn. akt II.K.485/12

I. Zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że uniewinnia oskarżonego P. K. od popełnienia zarzucanego mu czynu.

II. Kosztami procesu za obie instancje obciąża Skarb Państwa.

III. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej – adw. S. W. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) brutto tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt II.Ka.79/13

UZASADNIENIE

P. K. został oskarżony, o to że:

w nocy z 6 na 7 kwietnia 2012r. w miejscowości K., gm.P. działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą zabrał w celu krótkotrwałego użycia motocykl marki Y.o nr rej. (...)wartości 5000zł, czym działał na szkodę D. W.tj. o czyn z art. 289§1kk.

Wyrokiem z dnia 7 stycznia 2013r., sygn. akt IIK 485/12 Sąd Rejonowy II Wydział Karny w E.

I. Oskarżonego P. K. uznał za winnego czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia z art. 289§1kk i za to go skazał, i na mocy art. 289§1kk wymierzył karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

II. Na mocy art. 69§1 i 2, art. 70§2kk, art. 73§2kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby lat 3, oddając go w tym czasie pod dozór kuratora.

III. Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej w E. adw. S. W. kwotę 723,34zł brutto tytułem opłaty za obronę wykonywaną z urzędu.

IV. Zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli: oskarżony oraz jego obrońca.

Oskarżony P. K. kwestionując swoją winę wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego zaskarżył wyrok na korzyść oskarżonego w części dotyczącej jego pkt. I.

Zarzucił wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych będących podstawą rozstrzygnięcia w jego pkt. I poprzez przyjęcie, że oskarżony jest winny popełnienia zarzucanego mu czynu, gdy przy uwzględnieniu normy art. 5§2 i art. 7kpk zgromadzony materiał dowodowy nie dawał podstaw do takiej oceny bowiem:

1. Czyn nie wyczerpał dyspozycji art. 289§1kk,
2. Oskarżony nie był na miejscu inkryminowanego zdarzenia.

Wniósł o zmianę tegoż punktu I poprzez jego uchylenie i uniewinnienie oskarżonego od wymienionego zarzutu względnie jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja oskarżonego i apelacja jego obrońcy okazały się częściowo zasadne i to w zakresie, który musiał skutkować zmianą zaskarżonego wyroku i uniewinnieniem oskarżonego.

Przed przystąpieniem do analizy zarzutów apelacji należy zauważyć, iż orzeczenie wydane w przedmiotowej sprawie jest oparte na całokształcie materiału dowodowego zebranego w sprawie, na podstawie którego Sąd Rejonowy dokonał ustaleń faktycznych, a następnie ustalony stan faktyczny poddał ocenie prawnej. Ustalenia sądu znajdują odzwierciedlenie we wnioskach zawartych w uzasadnieniu wyroku, które czyni zadość wymogom art. 424§1 i 2kpk, co też w pełni pozwala na przeprowadzenie kontroli instancyjnej. Błędy w imieniu i nazwisku świadka R. W., które zauważył sąd odwoławczy w uzasadnieniu (k.201 i 203) należy potraktować jako oczywiste omyłki pisarskie, które niewątpliwie sąd I instancji powinien sprostować.

Sąd Okręgowy chciałby również podkreślić, iż Sąd Rejonowy w sposób właściwy przeprowadził postępowanie dowodowe, dokonując prawidłowych ustaleń faktycznych odnośnie obecności P. K. w dniu 6 kwietnia 2012r. w towarzystwie (...), który zabrał z posesji D. W. motor i którym to motorem razem udali się na przejażdżkę. Tym samym nie dopuścił się w tym zakresie błędu w ustaleniach co zarzuca obrońca oskarżonego i sugeruje sam oskarżony.

Sąd Rejonowy nie ustrzegł się jednak pewnych błędów to jest niewystarczająco wnikliwie i wszechstronnie rozważył wszystkie zgromadzone dowody i okoliczności ujawnione w toku sprawy, a w konsekwencji dokonał na ich podstawie błędnych ustaleń, iż działanie oskarżonego polegało na zaborze pojazdu w celu krótkotrwałego użycia. W konsekwencji Sąd poczynił nietrafne ustalenia co do winy i sprawstwa P. K..

Uznając oskarżonego za winnego popełnienia przestępstwa określonego w art.289§1kk, sąd I instancji wywiódł w zaskarżonym wyroku, iż „(...)oskarżony chciał przejechać się tym motorem. Wiedział, że po motor ma iść W.. On miał

począć na niego i mieli wspólnie pojeździć. Nastąpił tutaj podział ról pomiędzy nimi. Oskarżony swoim zamiarem obejmował działania świadka polegające na zaborze motocykla. Potem wspólnie wsiedli na ten motor i pojechali nim”.

Oceniając wyrok w tej części, na podstawie przytoczonych wywodów, stwierdzić należy że podniesiony przez obrońcę oskarżonego zarzut uznania P. K. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 289§1kk, mimo braku dowodów winy w tym zakresie, jest w pełni zasadny.

Zauważyć bowiem należy, że sąd nie tylko nie wykazał w zaskarżonym wyroku, że oskarżony P. K. zamierzał dokonać zaboru motocykla marki Y. w celu krótkotrwałego użycia, ale wręcz odwrotnie – ustalił wprost, że zachowanie oskarżonego nie wskazywało na jakikolwiek współudział jego w dokonanym przez R. W. zaborze motocykla.

Sąd słusznie uznał, że oskarżony wiedział, że po motor na posesję D. W. poszedł W.. R. W. motor ten wziął i wrócił nim po oskarżonego. Potem wsiedli na niego, kierował W.. Kiedy po przejechaniu ok. 200m wywrócili się, P. K. poszedł do domu a R. W. odprowadził motor na posesję, z której go zabrał.

Fakty te nie świadczą jednak o tym, aby oskarżony zamierzał dokonać zaboru motocykla lub przyłączyć się do podjętych w tym kierunku działań R. W..

Pojęcie zaboru występujące w znamionach omawianego typu czynu zabronionego interpretować należy tak samo jak pojęcie zaboru stanowiącego znamię przestępstwa kradzieży. Zabór w rozumieniu art. 289§1kk charakteryzują więc dwa elementy, które muszą wystąpić kumulatywnie. Z jednej strony, zabór polega na pozbawieniu władztwa nad pojazdem mechanicznym osoby uprawnionej, z drugiej, zabór oznacza przejęcie władztwa nad pojazdem przez sprawcę przestępstwa i objęcie go we własne władanie. Takiego zaboru w dniu 6 kwietnia 2012r. niewątpliwie dokonał R. W., co zostało potwierdzone prawomocnym wobec niego wyrokiem.

Jeżeli mówi się o „podziale ról”, to należy wykazać, kiedy dokonany został ten „podział ról” na czym on polegał, na czym polegało zachowanie oskarżonego i że było to zachowanie przestępne. (zob. wyrok SN z dnia 28 maja 1981r. R.w 167/81).

Współsprawstwo - od strony przedmiotowej - nawet jeżeli nie musi polegać na realizacji znamion czasownikowych ujętych w opisie czynu zabronionego w części szczególnej Kodeksu karnego (lub przepisach karnych innych ustaw), w każdym przypadku wymaga, by sprawca podjął takie zachowanie, które na gruncie przyjętego porozumienia stanowiło konieczny lub bardzo istotny warunek realizacji przez innego współsprawcę znamion czynności wykonawczej ujętych w danym typie czynu zabronionego. Współsprawstwo nie może polegać wyłącznie na biernej obserwacji zachowań innej osoby, realizującej znamiona typu czynu zabronionego, choćby towarzyszyła temu świadomość karygodności tego zachowania, a nawet pełna jego akceptacja. Pociągnięcie do odpowiedzialności karnej za popełnienie czynu zabronionego „wspólnie i w porozumieniu” z inną osobą zawsze wymaga ustalenia, na czym polegało konkretne zachowanie realizujące znamiona współsprawstwa (zob. wyrok SN z dnia 8 grudnia 2011r. (...) 162/11).

Skoro więc oskarżonemu nie udowodniono, że pozostawał w zмовie z R. W. co do zaboru motocykla w celu krótkotrwałego użycia, jak też tego, że podjął on jakiejkolwiek czynności mogące świadczyć o jego współudziale w tym zaborze, to w konsekwencji należało uniewinnić go od zarzutu popełnienia omawianego przestępstwa.

Nie stało temu na przeszkodzie przyłączenie się P. K. do „krótkotrwałego użycia” motocykla wcześniej zabranego przez R. W.. Zauważyć bowiem należy, że przestępstwo określone w art. 289§1kk jest dokonane z chwilą zaboru pojazdu mechanicznego, samo zaś „użycie” zabranego pojazdu przez sprawcę zaboru, a tym bardziej wykorzystanie tylko sposobności „użycia” pojazdu zabranego przez inną osobę, nie należy do strony przedmiotowej omawianego przestępstwa.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z art. 632pkt2kpk w zw. z art. 634kpk.